

S temi besedami je planil v hišo.

»Pokaži!«

»Vidite no.«

»Kdo ti je pa to dal?«

»Gospod Janez so dali. Kar poklicali so me sami, pa sem šel k njim, pa so mi jo dali.«

»Gospod Janez te imajo pa zares radi,« so rekli mati. »Kako si jim pa rekel za podobico?«

»Nič nisem rekel.«

»Oh, ti otrok ti! Ali ne veš, da se moraš vselej za vsako najmanjšo stvarico lepo zahvaliti.«

»Vem, veste, pa sem pozabil.«

»Kar brž nazaj!« reko mati, »pa se mi lepo zahvali!«

No, lepa je ta! Zdaj je šel pa Janko še enkrat na izprehod v očetovih štibalih, pa ga dolgo ni bilo nazaj. Mati seveda tudi niso hodili gledat, če se mudi samo pri gospodu Janezu.

Pa je imel Janko res srečo ta dan! Podobico je dobil in še dvakrat je šel na izprehod. Ni borno to — kaj?

J. E. Bogomil.




Krivokljun.

Krivokljun je ptič, ki se rad seli iz kraja v kraj. Večkrat pride v naše kraje na spomlad, včasih celo na zimo. Kadar ga zaloti pozimi sneg, si naredi gnezdecé pod vejo, s snegom pokrito. Rad živi v družbi. Najljubši mu je smrekov gozd, ki mu nudi največ hrane. Z navzkriž zakrivljenim kljunom ruži smrekové češarke in išče semena, ki je skrito pod luskami.

O tem čudnem ptičku nam pripoveduje pobožna povestica to-le: Ko je visel naš ljubi Zveličar v silnih bolečinah na Golgoti med nebom in zemljo, je priletel k njemu ptiček. Zasmilil se mu je Stvarnik v drobno srce, rad bi mu bil polajšal bolečine. Videl je, kako mu krvavi sveto čelo pod ostro trnjevo krono. Ptiček se je upiral in trudil, da bi izdrl grozno



Umetniški poklic. 

trnje iz boleče glave Odrešenikove. Potem je poizkušal izpuliti debele žeblje, ki so mesarili roke in noge Kristusove. Ali preslab je bil njegov kljunček, ni zmožgel tega — ves se mu je skrivil napornega dela. Po prsih pa ga je oškropila kri iz presvetih Zveličarjevih ran.

V spomin na to je ostal ptiček rdeč po prsih do danes, kljunček ima pa skrivljen, in po pravici mu pravimo »krivokljun«.

L. Koželj.



Igra je igra.

3. Samo enkrat še . . .

»Mama, zakaj pa hodi Pavletov Janez samo z eno nogo? Pa vedno ima palico v roki. Ali je hud takó?«

»Prav, da si me vprašal,« reko mati. »Precej ti bom povedala. Le prav zvesto poslušaj.«

Poljančev Jožek je potem poslušal z očmi in z ušesi povest o Janezovi nogi. Saj je mamine pripovedke vedno rad poslušal. Kaj šele danes, ko mu ne pravijo le neverjetne pripovedke, ampak resnično dogodbo.

»Janez je bil nekđaj živahen in včasih tudi precej predrzen fant. Njegovi tovariši pa ravno tako. In ravno ta njegova predrznost mu je končala nogo.«

»Kako pa, mati?«

»Pri Pavletu v svislih so spravili prve vozove sena. Janez in njegov prijatelj, Skodlarjev Peter, sta pa varovala doma; drugi so bili pa na travniku pri senu. Pa reče Janez Petru: ‚Peter, veš kaj narediva?‘

‚Kaj?‘

‚Pojdiva v svisli skakat.‘

‚Peter, nikar! Premalo sena je še v svislih,‘ reče Janez.